Een leven voor een le-

ven

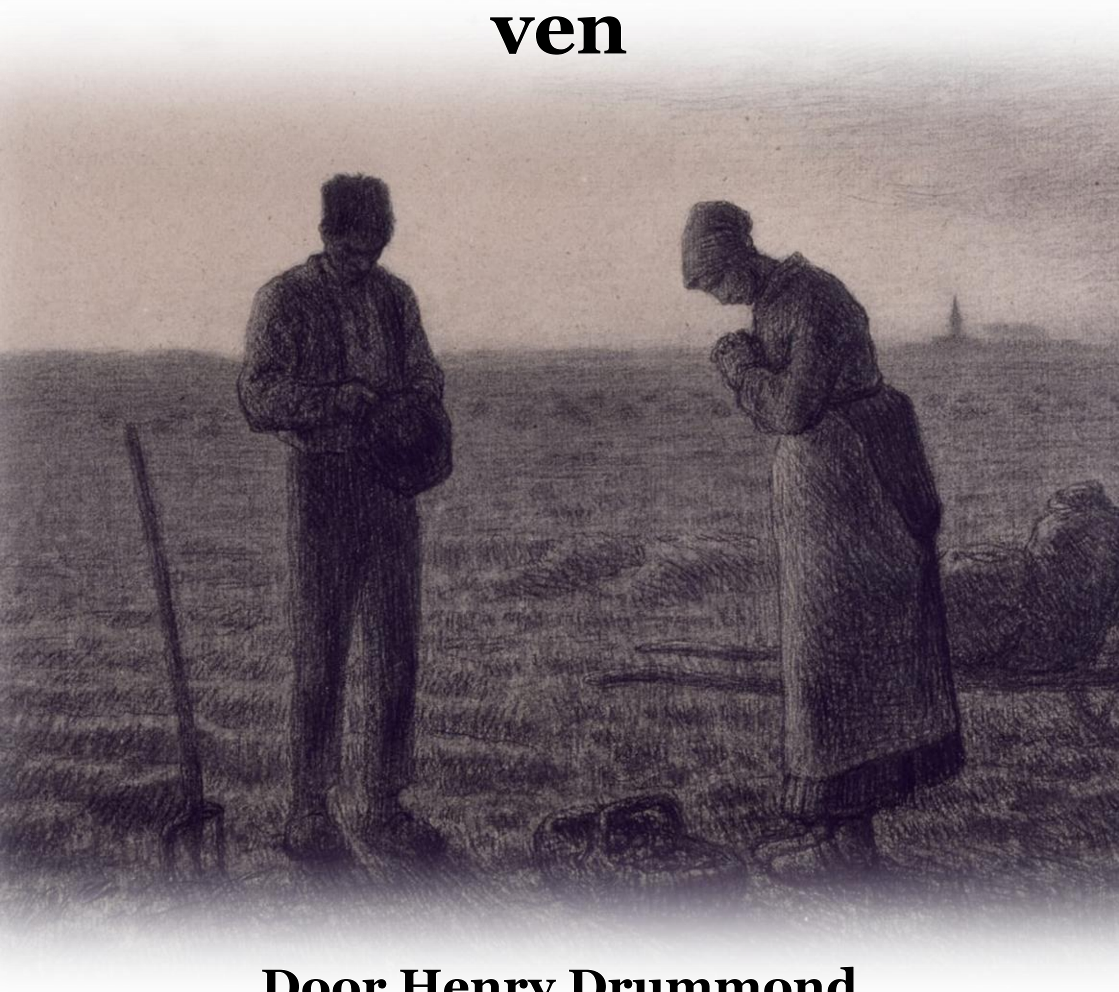

Door Henry Drummond

Inhoudsopgave

1. EEN EERBETOON

2. EEN LEVEN VOOR EEN LEVEN

3. LESSEN VAN DE ANGELUS

4. DE IDEALE MAN

Een leven voor een leven en andere toespraken

DOOR Prof. Henry Drummond

F.R.S.E., F.G.S.

MET EEN EERBETOON VAN D. L. Moody

New York Chicago Toronto

Fleming H. Revell Company

MDCCCXCVII

Copyright, 1897, FLEMING H. REVELL COMPANY

Vanaf 1 januari 2025 behoren alle gedrukte materialen met auteursrecht van **voor 1929** tot het publieke domein. Formele toestemming om dergelijk materiaal te gebruiken is niet nodig.

EEN EERBETOON

Het komt soms voor dat iemand, door de waarheden die zijn leven het meest hebben beïnvloed aan de wereld door te geven, onbewust de meest waarachtige karakterschets schrijft. Dit was het geval bij Henry Drummond, en geen woorden van mij kunnen zijn leven of karakter beter beschrijven dan die waarmee hij ons "The Greatest Thing in the World" heeft voorgesteld. Sommige mensen duiken af en toe eens in het dertiende hoofdstuk van 1 Korintiërs, maar Henry Drummond was iemand die daar voortdurend leefde, zich de zegeningen eigen maakte en de leerstellingen in praktijk bracht. Als je leest wat hij de analyse van liefde noemt, zie je dat alle ingrediënten daarvan verweven waren in zijn dagelijks leven, waardoor hij een van de meest beminnelijke mensen was die ik ooit heb gekend. Zocht je hoffelijkheid, dan was hij een perfecte gentleman. Zocht je vriendelijkheid, dan gaf hij altijd de voorkeur aan een ander. Zocht je nederigheid, dan was hij eenvoudig en streefde hij niet naar gunst. Van hem kon men eerlijk zeggen, zoals van de vroege apostelen werd gezegd, "dat de mensen wisten dat hij bij Jezus was geweest".

Deze liefde en vriendelijkheid toonde hij niet alleen aan zijn naaste vrienden. Zijn gezicht was een weerspiegeling van zijn innerlijke leven. Het was vriendelijk en goedhartig, waardoor hij, net als zijn Meester, geliefd was bij kinderen. Hij kon een diepzinnig filosoof of een geleerde theoloog zijn, maar ik weet dat hij er de voorkeur aan gaf een eenvoudige vriend van kinderen en jongeren te zijn. Ik heb nog nooit iemand gekend die naar mijn mening dichter bij de Meester stond of er meer naar streefde Zijn wil te doen.

Ik herinner me nog goed onze eerste ontmoeting in Edinburgh, vierentwintig jaar geleden. Hij was toen nog een student godgeleerdheid aan de universiteit, maar hij stelde zich genereus beschikbaar om mij op alle mogelijke manieren te helpen. Hij deed alles wat hij kon om het evangelisatiewerk onder zijn vrienden op de universiteit te verspreiden, en later begon hij speciale bijeenkomsten voor jonge mannen in verschillende steden in Groot-Brittannië. De vriendschap die toen begon, is sindsdien alleen maar sterker geworden, niet alleen door zijn liefdevolle karakter, maar ook door de grote zegen die God hem in mijn leven heeft laten zijn.

Ik heb Henry Drummond nooit een onvriendelijk of hard woord van kritiek tegen iemand horen uitspreken. Hij was een man die vervuld was van liefde voor zijn medemensen, omdat hij uit ervaring iets wist van de liefde van Christus. Hij was een van de gemakkelijkste mensen om mee samen te werken, omdat hij meer aan het gemeenschappelijke doel dacht dan aan iets anders.

Het nieuws van zijn overlijden heeft bij al zijn vrienden over de hele wereld een gevoel van diep verlies teweeggebracht. Hij was een zeer geliefd man en mijn eigen gevoelens zijn vergelijkbaar met die van David bij het overlijden van Jonathan. Maar hoewel het leven op aarde ten einde is, heeft God Zijn dienaar geroepen naar een hogere sfeer waar hij nog nuttiger kan zijn. En wanneer we elkaar uiteindelijk weer ontmoeten voor onze Heer en Meester Jezus Christus, die we beiden in vervlogen jaren hebben liefgehad en gediend, zullen we niet langer "door een donkere spiegel zien, maar van aangezicht tot aangezicht"; en dingen die we hier beneden niet konden zien, zullen we volledig begrijpen in het licht van Zijn aangezicht, die onze levens samenbracht en ze zegende met wederzijdse liefde.

D. L. MOODY.

De volgende toespraken werden gehouden tijdens de studentenconferentie in Northfield in 1893.

EEN LEVEN VOOR EEN LEVEN

Het rapport aan de Italiaanse regering waarin een grote schipbreuk werd beschreven, luidde: "Gisteravond werd een groot schip gezien dat dicht bij de kust kwam; we hebben geprobeerd om alle hulp te bieden via de megafoon, maar toch zijn er vanochtend 401 lichamen aangespoeld."

Dat toont de zinloosheid aan van pogingen om mensen te redden door middel van woorden. Het is niet de hele waarheid, maar het is een deel van de waarheid. Bij het redden van mensen gaat het vaak om een leven voor een leven; je moet je leven geven aan de mensen die je probeert te helpen. Het minst christelijke wat een mens voor zijn medemens kan doen, is praten over het christendom; het gaat erom dat een mens zijn leven geeft zoals Christus Zijn leven gaf. Begrijp me niet verkeerd. Ik heb het idee dat sommigen van jullie mij niet begrijpen: dat is mijn schuld, en ik zal jullie vertellen waarom. Omdat ik de laatste drie of vier jaar van mijn leven heel weinig te maken heb gehad met de negenennegentig: ik ben op zoek geweest naar het ene verloren schaap, en ik ben gaan praten met dat ene schaap en heb geprobeerd hem dingen duidelijk te maken. In de meeste gevallen was dat een man die de Bijbel in eerste instantie niet wilde accepteren, en ik moest de Bijbel vertalen in woorden die hij wel zou accepteren, en daarom herkennen sommigen van jullie de oude waarheid niet in de taal van de straat. Als je een agnost wilt bereiken, of een man die niet vanaf het begin op hetzelfde standpunt staat als jij wat betreft het geloof in de Bijbel, wil ik je vragen om te proberen wat je te zeggen hebt te vertalen in de eenvoudigste woorden, in woorden die niet in alle gevallen de woorden zijn waarmee je gewoonlijk je gedachten uitdrukt. Hoewel het niet meer hypocriet is om over religie te praten in de taal van de Bijbel dan het hypocriet is om over wetenschap te praten in

de woorden van de wetenschap – want religie heeft net zoveel technische termen als de wetenschap – toch zal het nuttig zijn voor de man die dat allemaal hypocriet noemt, en het zal een buitengewoon waardevolle discipline voor jezelf blijken te zijn om een oude tekst te nemen die je al sinds je kindertijd in je hoofd hebt, en te zeggen: "Wat betekent dit eigenlijk in de taal van de negentiende eeuw?" Je zult merken dat een poging om die tekst tot op de bodem uit te zoeken je een nieuw begrip ervan zal geven, en dat je daarmee een buitengewoon waardevolle les hebt geleerd, namelijk dat het niet uitmaakt in welke zin of woorden de waarheid wordt uitgedrukt, zolang het maar waar is.

Ik heb vanmorgen een ei als ontbijt gegeten en ik zag dat het een ei was; daar lag het, met schaal en al. God heeft dat ei gemaakt. Ik heb vandaag een ei als avondeten gegeten, maar het zat in de pudding en het leek helemaal niet op een ei, maar het deed me net zo goed als het ei dat ik als ontbijt had gegeten en dat ik met mijn eigen ogen had gezien. Je krijgt een glimp van de waarheid door een boek, of een mens, of een foto, of een boom, of de lucht; het maakt niet uit in welke vorm, als het je goed doet, als het je inspireert en dichter bij God brengt. Wees er niet wantrouwig tegenover als het Gods waarheid is, zelfs als de vorm ervan verandert. Als je met iemand praat, en je wilt hem op die manier voor je winnen, spreek dan in zijn eigen taal, als je dat kunt. Maar ik wilde meer in het bijzonder zeggen dat men veel meer moet doen om zijn christendom te tonen en uit te leven dan alleen maar met mensen over religie praten. Heb je ooit geprobeerd om het echte geheim van het christendom te doorgronden? Het is niet het uitkiezen van een man hier en een man daar en hen geschikt maken om naar de hemel te gaan; Christus kwam naar deze wereld, zoals Hij zelf zei, om een samenleving te stichten. Heb

je ooit nagedacht over die opvatting van het christendom? Honderden jaren lang is die opvatting van het christendom volledig uit het oog verloren; pas sinds kort beginnen mensen weer de grote christelijke leer van het koninkrijk van God te zien. De grote uitdrukking die Christus voortdurend in de mond nam, was 'het koninkrijk van God'. Het is veruit de meest voorkomende uitdrukking in zijn leer. Heb je ooit een maand van je leven besteed aan het uitzoeken wat Christus bedoelde met het koninkrijk van God? Hebben we, terwijl we elke dag baden: 'Uw koninkrijk kome', met ons christelijk bewustzijn de enorme reikwijdte van dat gebed begrepen en gezien hoe het de hele lengte en breedte van deze grote wereld en alle belangen van het menselijk leven omvat? Christus vroeg de mensen voortdurend om zich bij zijn koninkrijk aan te sluiten, en om hen ertoe te bewegen zich aan te sluiten en geen misverstand te laten bestaan over de betekenis ervan, vertelde hij hen voortdurend wat het was: het koninkrijk der hemelen is als dit, het koninkrijk der hemelen is als dat; als er één ding in de leer van Christus vaker voorkomt dan iets anders, dan is het wel zijn uitleg van wat het koninkrijk van God is en waarmee de onderdanen van dat koninkrijk zich bezig moeten houden. Welnu, het koninkrijk van God is een samenleving van de beste mensen, die werken voor de beste doelen, met de hoogste motieven, volgens de beste principes. Het koninkrijk van God moest hen observatie geven. Christus vergeleek het koninkrijk van God met zuurdesem, en men kan de betekenis van deze uitdrukking niet beter begrijpen dan door Zijn eigen metafoor te gebruiken. Christus zag dat de wereld was gezonken en dat zij moest worden opgetild. Zuurdesem komt van hetzelfde woord als hefboom, datgene wat optilt of opheft, en Christus stichtte een gemeenschap van mensen met als doel de wereld op te heffen. Het koninkrijk van God is als zuurdesem. Wanneer je zuurdesem in een vat doet met

hetgeen moet worden gezuurd, heeft dat geen invloed op de uiterlijke vorm; en wanneer zuurdesem in een vereniging, of in een kerk, of in een beweging, of in een land komt, is het eerste doel niet om de uiterlijke vorm te beïnvloeden, maar om de uiterlijke vorm te verheffen door de innerlijke geest ervan te veranderen. Het koninkrijk der hemelen is als zuurdesem: het is bedoeld om mensen te verheffen door het contact van het ene leven met het andere. Heb je ooit een beetje zuurdesem onder een microscoop gelegd? Als je dat hebt gedaan, heb je ontdekt dat het een plantje is, misschien zes duizendste van een inch in diameter, met een verbazingwekkend vermogen tot voortplanting; en dat zuurdesem, simpelweg door in contact te komen met het deeg, het effect heeft om het te verheffen door middel van het leven dat erin zit; en de christelijke mens kan, simpelweg door het leven dat in hem is, - niet door veel te proberen om het aan anderen op te dringen, - maar door zijn eigen spontane aard, zo op mensen inwerken dat zij niet anders kunnen dan voelen dat hij bij Jezus is geweest. Wanneer zij door hem heen kijken en de geur van zijn geest en de christelijke aard van zijn leven waarnemen, herinneren zij zich Christus, zij worden door hem aan Christus herinnerd; en er komt een verlangen over hen om zo te leven, en die lucht in te ademen en die kalmte, die zachtmoedigheid en die schoonheid van karakter te hebben; en door die onbewuste invloed die als een aanstekelijke kracht uitgaat, worden mensen voor Christus gewonnen, en door deze mensen wordt de wereld verheven. Maar dat is nog niet alles.

De wereld is niet alleen verzonken, de wereld is verrot. Degenen onder jullie die het leven ook maar een beetje onder de oppervlakte kennen, weten dat zelfs in dit christelijke land, in onze grote steden, de wereld verrot is. Hebben jullie ooit nagedacht over de zonde van de wereld?

Denk aan de zonde in jezelf; bedenk dat de man in het huis naast je evenveel zonde in zich heeft, en dat alle mensen in je straat zo zijn. Vermenigvuldig dat met alle straten in uw stad, die stad met alle steden in uw land, ga de wereld rond en tel daar alle zonden bij op die in alle straten in alle steden in de wereld zijn, en u roept een afschuwelijk spookbeeld op waarvoor uw verbeelding beeft, en dat is slechts een enkele glimp van de zonde van de wereld. Maar het kan worden uitgewist, het kan worden weggenomen: "Zie het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt." Hoe doet hij dat? Aan het kruis door de zonde van de wereld te vergeven; dat is een deel ervan, en door jou en door mij en door de onderdanen van Zijn koninkrijk. Christus zei dat Zijn volgelingen het zout van de aarde zijn en dat het dat zout is dat helpt om de verrotting van de wereld weg te nemen. God neemt de schuld ervan weg, en jij helpt Hem die weg te nemen door het zout te zijn in de samenleving waarin je leeft. Zout is datgene wat voorkomt dat dingen gaan rotten. Je strooit zout op vlees en zout op vis om te voorkomen dat ze gaan rotten, en het zijn de christelijke mannen en vrouwen in de stad en op het platteland die voorkomen dat ze helemaal gaan rotten. Het christendom is het grote ontsmettingsmiddel van de samenleving, en als je het christendom uit New York, uit Chicago, uit Berlijn of uit Parijs wegneemt, zullen die steden in puin liggen. Binnen een paar generaties zouden ze zelfs fysiek in puin liggen door de opeenstapeling van hun verrotting. Nu moeten wij het zout zijn van New York en Chicago en alle grote steden van Amerika, en het is onze taak om deze steden zoet te maken en te houden, niet alleen om de verrotting weg te vegen, maar ook om te voorkomen dat de nieuwe generatie die opgroeit, verrot raakt. Het werk van zout is zowel preventief als genezend. We benadrukken de preventieve kant van christelijke activiteit niet genoeg; we benadrukken het creëren van een christelijke

omgeving, waarin het christelijke leven zelfs in de sloppenwijken van onze grote steden mogelijk is, niet genoeg. Die mens doet het werk van Christus die deze plaatsen reinigt door nieuwe huizen te bouwen, door zuivere lucht en zuiver water te geven, door goede scholen te geven en door op welke manier dan ook zoetheid en licht en zuiverheid te brengen om jonge levens te behoeden voor de invloeden die hen omringen.

Dat is nog niet alles. De wereld die u en ik moeten helpen opbouwen is niet alleen de wereld van de armen, maar we moeten ons hele land opbouwen. Een ding dat een vreemdeling erg opvalt als hij naar dit land komt, is dit: hij komt naar een stad als Boston en ziet dat de kooplieden van die stad met hun neus in hun grootboeken zitten, terwijl een paar Ieren het stadsbestuur runnen. Ik heb niets tegen Ieren, maar het is niet goed als een groep Ieren de zaken van de stad Boston regelt. Daarom, als jullie onderdanen zijn van het koninkrijk van God, moeten jullie werken aan de hervorming van de wereld en de hervorming van jullie land en de hervorming van Boston en Chicago, en bovenal de hervorming van New York. Op school hebben jullie geleerd wat jullie plichten als burgers zijn, maar in dit boek wordt jullie heel duidelijk uitgelegd wat jullie plichten als christelijke burgers zijn. Het is uw plicht om deze steden te verbeteren, en u bent in staat om dat te doen. Deze steden vormen de mensen die er wonen, en tenzij zij een voorbeeld zijn van rechtschapenheid en eerbaarheid, zullen de mensen niet rechtschapen en eerbaar zijn. In dit land is er niet alleen weinig eerlijkheid en eerbaarheid in het gemeentelijk leven, maar er is ook weinig geloof in de mogelijkheid daarvan. In Engeland heb ik nog nooit gehoord dat een lid van een regering of een gemeente of een stad steekpenningen heeft aangenomen. Toen ik dat aan sommigen in Amerika vertelde, reageerden ze ongelovig, omdat het idee

van een zuivere regering en van eerbare stads- en gemeentelijke autoriteiten bijna verloren is gegaan in dit land. Het is uw taak om de integriteit en de rechtschapenheid in de hoge kringen van dit land te herstellen en de mensen voorbeelden te laten zien die hen zullen helpen in hun christelijke leven. Ik kan daar niet genoeg nadruk op leggen, omdat ik weet dat het mogelijk is. We hebben een corrupt gemeentebestuur gehad, en de christelijke mannen van die plaats hebben het opgepakt en gezegd: "We zijn vastbesloten dat dit niet zo zal zijn", en in de oude stad hebben ze de ene na de andere man in de gemeentelijke stoelen gezet, simpelweg omdat het christelijke mannen waren, en omdat ze rechtvaardig met de mensen zouden omgaan en een christelijk programma voor de stad zouden uitvoeren, en dat kan hier ook.

Laat me je vertellen wat er gebeurde met het werk van enkele universiteitsstudenten in de stad Londen. Ze gingen naar een wijk in East End, een goddeloze, verpauperde plek, waar kilometerslang alleen maar arbeiders woonden. Ze namen een klein huisje en vestigden zich in die arme wijk. Ze gedroegen zich niet alsof ze superieur waren; ze vertelden de mensen niet dat ze gekomen waren om hen goed te doen; ze gingen erheen en raakten bevriend met de mensen. Het zuurdesem ging tussen het deeg en het zout ging naast datgene wat aan het bederven was. De plek waar het zout niet hoort te zijn, is naast het zout; het moet over het vlees worden gestrooid en er goed in worden gewreven. Welnu, deze mannen gingen daar wonen en ze hadden geen haast. Ze wachtten enkele maanden en leerden een groot aantal arbeiders kennen; ze leerden elkaar begrijpen. Deze mannen hadden steden bestudeerd en wisten alles over stadsbestuur, het stadsleven, onderwijs, reiniging en zuiverheid. Op een dag brak er een grote arbeidersstrijd uit en de arbeiders staken de

koppen bij elkaar en zeiden: "Die jonge mannen daarboven hebben verstand, laten we met hen gaan praten." Dat deden ze, en binnen enkele ogenblikken waren die jonge mannen de scheidsrechters van de staking. Met één woord van hen konden drie- of vierduizend mannen aan het werk worden gehouden, dat wil zeggen dat drie- of vierduizend mensen uit de armoede konden worden gehouden. Een van deze jonge mannen werd na enige tijd in een raad gekozen en was binnen enkele maanden het hoofd van die raad en kon die wijk beïnvloeden. De andere baande zich een weg naar het schoolbestuur en werd al snel hoofd van het schoolbestuur. Deze mannen beweerden niet superieur te zijn; ze werden gekozen tot koningen van het gewone volk, omdat het volk hun koningschap voelde. Na verloop van tijd kwam er een moment dat er een parlementslid moest worden gekozen, en deze mensen stelden een van deze jonge mannen kandidaat. En zo hebben ze die stad in bezit genomen in de naam van Jezus Christus, en ze zijn geleidelijk aan bezig met het bewerken, verheffen en zouten. Dat kan niet in één dag gebeuren – "eerst het blad, dan de aar, dan het volle graan in de aar." Het geeft hen observatievermogen, maar het koninkrijk komt op die manier, en de zonde van die plaats wordt weggenomen door het werk van deze mannen.

Christenen zijn de enige vertegenwoordigers die God heeft om Zijn doelen te verwezenlijken. Denk daar eens over na! Hij zou zelf met één ademtocht heel New York of heel Londen kunnen reinigen, maar dat doet Hij niet. Wij zijn leden van Zijn lichaam, en het is door de leden van Zijn lichaam dat Hij Zijn werk voortzet, en we hebben allemaal een ander deel van dat werk te doen. Sommigen van ons zijn ledematen en moeten onze vingers gebruiken, sommigen van ons zijn slechts een klein stukje

van een pink, en anderen zijn hersenen. God is in iedereen, en allen zijn essentieel voor de komst van Zijn koninkrijk.

Nu begint dat idee van het christendom als een koninkrijk zich op dit moment door het hele christendom te verspreiden. Elk tijdperk heeft zijn eigen specifieke kant van het christendom benadrukt, en de kant die nu boven alle andere wordt benadrukt, is die sociale kant, dat brede idee van wat Christus kwam doen, hoe Hij kwam om de mensheid te redden, als het ware, in zijn geheel – in de stad en op het platteland – en de bewegingen die op dit moment gaande zijn in de samenleving, in het onderwijs, in de volksgezondheid, in universitaire uitbreiding, in filantropie, werken allemaal samen voor het goede in die richting; en laten wij, die geloven in de redding van de individuele ziel als het allerhoogste, het allerhoogste niet wegjagen. Laten we onze ogen niet sluiten voor het christendom van Christus, voor Zijn grote concept van het koninkrijk van God.

Elk levend wezen en elke plant vervult twee functies: de ene is de strijd om het eigen leven, de functie van voeding; de andere is de strijd om het leven van anderen, de functie van voortplanting. Alle activiteiten van het leven kunnen onder een van deze twee noemers worden geschaard, en alle activiteiten van de christen kunnen onder een van deze twee noemers worden geschaard, de functie van voeding en de functie van voortplanting. U verlaat een conferentie redelijk goed gevoed; er is aandacht besteed aan het individuele leven, maar wat moet er nu van worden, tenzij het op verschillende manieren wordt ingezet om deze universele beweging te helpen om de wereld tot Christus te brengen. Ik weet dat velen van jullie zich afvragen in welke richting jullie kunnen beginnen om Christus te helpen, om deze wereld te helpen. Laat me jullie in dat

verband eenvoudigweg dit zeggen: ooit kwam ik op een kruispunt in mijn oude leven en wist ik niet in welke richting God wilde dat ik zou helpen om Zijn koninkrijk te bespoedigen. Ik begon het Boek te lezen om erachter te komen wat het ideale leven was, en ik ontdekte dat het enige wat de moeite waard was om te doen in de wereld, was om de wil van God te doen; of dat nu op de preekstoel was of in de sloppenwijken, of dat het op de universiteit was of in het klaslokaal of op straat, dat deed er helemaal niet toe. "Mijn voedsel en Mijn drank", zei Christus, "is de wil te doen van Hem die Mij gezonden heeft", en als je besluit dat je boven alles de wil van God wilt doen, maakt het weinig uit in welke richting je werkt. Er zijn meer functies die op mensen wachten dan er mensen zijn die op functies wachten. Christus heeft mensen nodig in elke gemeenschap en in elk land; het maakt weinig uit of we naar het buitenland gaan of thuis blijven, zolang we maar zeker weten dat we zijn waar God ons heeft geplaatst. Ik ben niet jaloers op de grote zendingsbeweging die dit land en ook het onze heeft overspoeld. Op mijn eigen universiteit gaat minstens een derde van de mannen naar het buitenlandse zendingsveld. Ik ben niet jaloers op die beweging, ik verheug me erover, maar ik wil ook pleiten voor mijn land en voor uw land. Mensen zeggen: "Hoe weet ik of ik daarheen moet gaan of thuis moet blijven?" Laat me u een paar punten over dit onderwerp geven.

Het eerste wat je natuurlijk moet doen, is bidden. Daar hoef ik niet verder op in te gaan. De enige reden waarom een mens überhaupt zou moeten spreken, is omdat hij dingen zegt die niet worden gezegd. Het tweede is nadenken. Denk na over alle verschillende soorten werk en denk na over al je eigen kwalificaties. Als je naar het zendingsveld wilt gaan, denk dan na over de verschillende soorten zendingsvelden. Er zijn sommige

soorten zendingsgebieden waar je helemaal niet nodig bent, en er zijn misschien andere waar je precies de juiste man voor bent. Het is een vergissing om te denken dat zendingswerk overal hetzelfde is. De man die naar het zendingsveld gaat, kan beter niet naar zijn veld gaan zonder kennis van de mensen en het land. Een derde punt is: neem het advies van wijze vrienden ter harte, maar beschouw hun beslissing niet als definitief; niemand anders kan uw leven voor u plannen. Laat me in dat verband ook zeggen: denk niet dat de meest onaangename van twee of drie alternatieven die voor je liggen, noodzakelijkerwijs de wil van God is. Gods wil ligt niet altijd in het onaangename; God ziet Zijn kinderen graag gelukkig, net zoals vaders hun kinderen graag gelukkig zien, en er kunnen zowel pruimen als stenen op je wachten. Offer jezelf niet op aan iets dat onaangenaam is, tenzij je er heel zeker van bent dat het de wil van God is. Het vierde is: wanneer het moment komt om een beslissing te nemen, handel dan, ga door met het licht dat je hebt, je zult ergens een bocht in de weg vinden. Het vijfde is: als je eenmaal een beslissing hebt genomen, heroverweeg die dan niet. De dag nadat een mens een grote levensbeslissing heeft genomen, staat hij zichzelf niet altijd toe te denken dat hij het juiste heeft gedaan. Als je eenmaal een beslissing hebt genomen, laat die dan definitief zijn. En het laatste is: je zult waarschijnlijk maanden of jaren niet weten of je het juiste hebt gedaan, maar dan zul je zien dat God je bij elke stap heeft geleid. Een goede algemene regel is: ga in de richting van de minste weerstand. Als je niets positiefs hebt om je aan te sporen en je vindt bezwaren tegen elk plan, ga dan in de richting waar de minste weerstand is.

Ik wil nog even terugkomen op het directe doel van degenen onder jullie die nog een jaar of twee te gaan hebben op de universiteit, en ik vraag

jullie om te bestuderen wat het christendom is en die kennis te verspreiden op jullie universiteit. Er zijn veel mensen op de universiteit die geen flauw idee hebben wat het christendom is. Toen ik op de universiteit zat, dacht ik dat het christendom iets was dat je op de punt van een naald kon zetten, en ik dacht dat Christus zo klein was dat je hard moest zoeken voordat je Hem kon vinden, maar nu weet ik dat de hele aarde vol is van Zijn glorie, en ik weet dat er geen plan is dat ooit door de menselijke geest is bedacht dat zo groot is als de visie van Christus toen Hij bad: "Uw koninkrijk kome", en zag hoe de volken van de aarde onderdanen van Zijn heerschappij werden. Bestudeer het koninkrijk van God, kijk hoe Christus zei dat het was, en hoe het groot zou worden, en hoe de leden van dat koninkrijk moesten handelen, en geef het door aan andere mensen, geef het door aan de advocaten, geef het door aan de artsen, totdat we de beroepen gekerstend hebben, en het land zal volgen.

Begin met individuen; geef je leven voor een leven. Laat me dit illustreren door je te herinneren aan het geval van een man die ik tot mijn dood nooit zal vergeten. Op een avond kreeg ik een brief van een van de studenten van de Universiteit van Edinburgh, pagina na pagina vol agnosticisme en atheïsme. Ik ging naar hem toe en bracht een hele middag met hem door, maar maakte geen enkele indruk op hem. Aan de Universiteit van Edinburgh hebben we op zondagavond een evangelisatiebijeenkomst voor studenten, waar achthonderd tot duizend mannen aanwezig zijn. Een paar avonden later zag ik die man in de bijeenkomst, en naast hem zat een andere man die ik af en toe bij de bijeenkomsten had gezien. Ik wist zijn naam niet, maar ik wilde meer te weten komen over mijn scepticus, dus toen de bijeenkomst voorbij was, ging ik naar hem toe en zei: "Kent u toevallig Boyce?" "Ja," antwoordde hij, "hij is degene die mij

naar Edinburgh heeft gebracht." "Bent u een oude vriend?" vroeg ik. "Ik ben Amerikaan, afgestudeerd aan een Amerikaanse universiteit," zei hij. "Nadat ik daar was afgestudeerd, wilde ik een postdoctorale opleiding volgen en besloot uiteindelijk naar Edinburgh te komen. In de snijzaal kwam ik toevallig naast Boyce te zitten en ik voelde meteen een bijzondere sympathie voor hem. Ik ontdekte dat hij een man was met opmerkelijke capaciteiten, hoewel hij niet religieus was, en ik dacht dat ik misschien iets voor hem kon betekenen. Een jaar ging voorbij en hij was nog steeds waar ik hem had gevonden." Hij was zeker blind genoeg, want slechts twee of drie weken daarvoor had hij mij die brief geschreven. "Ik geloof dat u zei," vervolgde ik, "dat u hier alleen kwam om een jaar postdoctorale opleiding te volgen." "Nou," zei hij, "ik pakte mijn koffers om naar huis te gaan, en ik dacht aan deze vriend, en ik vroeg me af of ik een jaar van mijn leven beter kon besteden aan het beginnen van mijn beroep in Amerika, of aan het blijven in Edinburgh en proberen die ene man voor Christus te winnen, en ik bleef." "Nou," zei ik, "mijn beste vriend, het zal je beloond worden; je zult die man voor Christus winnen." Er gingen twee of drie maanden voorbij en toen kwam de laatste avond van onze bijeenkomsten. We hebben in Edinburgh mannen uit alle delen van de wereld. Elk jaar vertrekken er vijf- of zeshonderd van hen om nooit meer terug te komen, en in ons religieuze werk komen we heel dicht bij elkaar, en op de laatste avond van het jaar zitten we samen in onze gemeenschappelijke zaal voor het avondmaal. Dit is een bijeenkomst die volledig voor studenten is bedoeld. Op die avond halen we de leden van de theologische faculteit erbij, zodat alles fatsoenlijk en ordelijk verloopt. Honderden mannen zijn daar aanwezig, de crème de la crème van de jeugd van de wereld, gezeten aan de tafel van de Heer. Velen van hen zijn geen lid van de kerk, maar zijn daar voor het eerst om zich te verbinden

tot het koninkrijk van God. Ik zag Boyce zitten en de communiekelk aan zijn Amerikaanse vriend overhandigen. Hij had zijn man te pakken. Een week later was hij terug in zijn eigen land. Ik weet zijn naam niet; hij maakte geen indruk in ons land, niemand kende hem. Hij was een onderdaan van het koninkrijk van Christus en deed Zijn werk in stilte en nederigheid. Een paar weken gingen voorbij en Boyce kwam me opzoeken. Ik zei: "Waarom kom je hier?" Hij zei: "Ik wil je vertellen dat ik medisch missionaris ga worden." Dat was een jaar waard, nietwaar?

Voordat u vertrekt, heren, voordat u Northfield verlaat, neem dan het besluit dat u met Gods hulp zult proberen uw medemens voor Christus te winnen. Laten we proberen zielen tot Christus te leiden, als Hij ons daarvoor kan gebruiken.

LESSEN VAN DE ANGELUS

STUDENTEN wordt aangeraden om in bepaalde boeken te investeren; ik neem de vrijheid om u aan te raden een bepaalde afbeelding aan te schaffen die u voor een paar cent kunt krijgen; het is Millais' Angelus. *(zie voorpagina)*

God spreekt tot de ziel van de mens door middel van muziek, en Hij spreekt ook door middel van kunst. Deze beroemde afbeelding is een verluchte tekst, en daarop wil ik mijn boodschap van vanavond baseren.

Er zijn drie dingen te zien op deze foto: een aardappelveld, een plattelandsjongen en een plattelandsmeisje die midden in het veld staan, en aan de verre horizon de toren van een dorpskerk. Dat is alles – geen grootse landschappen en geen pittoreske mensen.

In rooms-katholieke landen luidt de kerkklok 's avonds om de mensen eraan te herinneren te bidden. Sommigen gaan naar de kerk om te bidden, terwijl degenen die op het land werken, wanneer de Angelus luidt, even hun hoofd buigen voor een stil gebed.

Die afbeelding is een perfecte weergave van het christelijke leven; en wat er zo interessant aan is, afgezien van het feit dat het de drie grote pijlers benadrukt waarop een symmetrisch leven is gebaseerd, is de volledigheid van de waarheid die het bevat. Ik herinner me hoe vaak Mr. Moody ons heeft verteld dat het niet voldoende is om de wortels van religie in ons te hebben, maar dat we heel en compleet moeten zijn, zonder dat er iets ontbreekt.

De Angelus, zoals wij die zien, zal ons de elementen onthullen die het volledige leven vormen.

De eerste daarvan is werk. Driekwart van ons leven brengen we waarschijnlijk door met werken. Is dat religieus of niet? Wat is de betekenis ervan? De betekenis ervan is natuurlijk dat ons werk net zo religieus moet zijn als onze eredienst, en dat, tenzij we ons werk religieus kunnen maken, driekwart van ons leven ongewijd blijft.

Het bewijs dat werk religieus is, is dat Christus het grootste deel van zijn leven met werken bezig was. Tijdens die eerste dertig jaar van zijn leven had hij niet zozeer de Schrift in zijn handen als wel de hamer en de schaaf; hij maakte stoelen en tafels en ploegen en jukken; dat wil zeggen dat het hoogst denkbare leven voornamelijk werd besteed aan het verrichten van gewoon werk. Christus' openbare bediening duurde slechts ongeveer tweeënhalf jaar; het grootste deel van Zijn tijd was Hij gewoon aan het werk, en sindsdien heeft werk een nieuwe betekenis gekregen.

Toen Christus in de wereld kwam, kwam Hij naar de mensen toe terwijl zij aan het werk waren. Hij verscheen aan de herders, de arbeidersklasse van die tijd; Hij verscheen ook aan de wijzen, de geleerden van die tijd. Drie delegaties gingen Hem tegemoet. Eerst kwamen de herders, daarna de wijzen en als derde de twee oude mensen, Simeon en Anna – dat wil zeggen, Christus komt naar de mensen terwijl zij aan het werk zijn, Hij komt naar de mensen terwijl zij hun boeken bestuderen, en Hij komt naar de mensen terwijl zij aan het bidden zijn. Maar u zult opmerken dat het de oude mensen waren die Christus vonden tijdens hun aanbidding, en naarmate we ouder worden, zullen we meer tijd besteden aan aanbidding en zullen we ons terugtrekken in de gebedsbijeenkomst en het huis van God om Christus te ontmoeten en Hem te aanbidden, zoals Simeon en Anna deden. Maar totdat de leeftijd komt waarin we veel van onze tijd

zullen besteden aan helder begrip, moeten we proberen Christus te vinden in onze boeken en in ons gewone werk.

Waarom zou God het zo hebben geregeld dat zoveel uren van elke dag met werk worden gevuld? Omdat werk mensen vormt. Een universiteit is niet alleen een plek om geleerden te vormen, het is een plek om christenen te vormen. Een boerderij is niet alleen een plek om graan te verbouwen, het is een plek om karakter te vormen, en een mens heeft geen karakter behalve datgene wat wordt opgebouwd door middel van de dingen die hij dagelijks doet. Gods Geest bouwt dit karakter op door de daden die een mens tijdens zijn levenswerk verricht. Als een student elk woord in zijn Latijn uit zijn hoofd leert in plaats van een vertaling te raadplegen, wordt eerlijkheid in zijn karakter vertaald; als hij zijn wiskundige problemen grondig uitwerkt, wordt hij niet alleen een wiskundige, maar ook een grondige man; als hij de instructies die hij in de klas krijgt intelligent en gewetensvol opvolgt, wordt hij een gewetensvolle man. Het is juist door dergelijke middelen dat grondigheid, gewetensvolheid en eerbaarheid in ons wezen worden ingebed. We kunnen niet dromen van een perfect karakter; we krijgen het niet in onze slaap; het komt tot ons zoals spieren komen, door dingen te doen. Karakter is de spier van de ziel, en het wordt ontwikkeld door de spieren te trainen en door het op echte dingen toe te passen; daarom maakt ons werk ons tot wie we zijn, en het is door en via ons werk dat de grote christelijke deugden aan onze ziel worden overgebracht. Dat is het middel dat God gebruikt voor de groei van de christelijke deugden, en zonder dat kunnen we geen christelijk karakter hebben. Daarom bestaat de religie van een student in de eerste plaats uit het trouw zijn aan zijn werk en het tonen van zijn christendom aan zijn medestudenten en zijn professoren door

de integriteit en de grondigheid van zijn academisch werk. Als hij niet trouw is in het minste, zal het voor hem onmogelijk zijn om trouw te zijn in het grote. Ik heb mensen gekend die jarenlang tevergeefs hebben gestreden om hun examens te halen, maar die, toen ze christen werden, een nieuwe drijfveer voor hun werk vonden en zo konden slagen waar ze eerder hadden gefaald.

Er zijn hier mannen met veel intellectuele energie; als ze maar kunnen inzien dat het christendom van een mens evenzeer tot uiting komt in zijn werk als in zijn godsdienst, zullen ze een nieuwe drijfveer en stimulans vinden om hun werk grondig te doen. Ons werk moet niet alleen grondig worden gedaan, het moet ook eerlijk worden gedaan. Daarmee bedoel ik niet zozeer dat een mens eerbaar moet zijn in zijn academische relaties, maar dat hij eerlijk moet zijn tegenover zijn eigen geest en tegenover de principes van de waarheid. We hebben niet het recht om moeilijkheden uit de weg te gaan; wanneer ze zich voordoen, is het onze plicht om ze tot op de bodem uit te zoeken. Misschien zijn de waarheden die ons dierbaar zijn wel dieper dan we denken, en kunnen we er meer uit halen als we naar de kern ervan graven. Andere waarheden blijken misschien op een valse basis te berusten; als dat zo is, moeten we dat weten.

Het christendom is het belangrijkste in de wereld, en de student moet het in alle richtingen laten klinken om te zien of er diep water is en een veilige plek om zijn leven te beginnen; als er ondiepten zijn, moet hij dat weten. Laten we daarom, wanneer we moeilijkheden tegenkomen, niet schuldig zijn door er lichtzinnig overheen te springen, maar laten we eerlijk zijn als zoekers naar de waarheid, wat de definitie is van een student. Het is misschien niet nodig voor mensen in het algemeen om de leerstellingen van het christendom voor zichzelf te onderzoeken, maar het is wel

vereist van een student, wiens taak het is om na te denken, om het intellect dat God hem heeft gegeven te gebruiken bij het naleven van de waarheid. Geloof staat nooit haaks op de rede, hoewel vaak wordt aangenomen dat de Bijbel dat leert, maar je zult ontdekken dat dat niet zo is. Geloof staat tegenover het zien, maar niet tegenover de rede. Alleen door de rede kunnen we de vormen van waarheid die ons als christenen worden gegeven, onderzoeken, beoordelen en ons ervan vergewissen. Daarom ligt het grote werkterrein dat voor een student openligt in het zoeken naar de waarheid, en laat hij er zeker van zijn dat hij door het zoeken naar de waarheid heel dicht bij Christus komt, die zei: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven." We praten veel over Christus als de Weg en Christus als het Leven, maar er is een kant van Christus die vooral voor de student van belang is: "Ik ben de Waarheid"; en elke student zou omwille van Christus een liefhebber van de waarheid en een zoeker naar de waarheid moeten zijn.

Een ander element in het leven dat natuurlijk op de eerste plaats komt, is God. De Angelus is misschien wel het meest religieuze schilderij dat in deze eeuw is gemaakt. Je kunt er niet naar kijken en die jonge man zien staan in het veld met zijn hoed af en het meisje tegenover hem met haar handen gevouwen en haar hoofd gebogen op haar borst, zonder een gevoel van God te ervaren. Dragen we een gevoel van God met ons mee? Dragen we de gedachte aan Hem met ons mee, waar we ook gaan? Zo niet, dan hebben we het belangrijkste deel van het leven gemist. Hebben we dat gevoel en die overtuiging van Gods blijvende aanwezigheid, waar we ook zijn? Er is in deze generatie niets meer nodig dan een groter en meer bijbels idee van God. Een grote Amerikaanse schrijver heeft ons verteld dat toen hij een jongen was, het beeld van God dat hij uit boeken

en preken kreeg, dat was van een wijze en zeer strenge advocaat. Ik herinner me nog goed het vreselijke beeld van God dat ik als jongen kreeg. Ik kreeg een geïllustreerde uitgave van Watts' hymnen, en daar stond onder andere een hymne in die God afbeeldde als een groot, doordringend oog te midden van een grote zwarte onweerswolk. Het beeld van God dat die afbeelding aan mijn jonge verbeelding gaf, was dat van een grote detective die mijn daden bespioneerde, zoals de hymne zegt:

"Ik schrijf nu het verhaal over wat kleine kinderen doen."

Zinnen als deze gaven me een verkeerd idee dat ik jaren nodig heb gehad om uit te bannen. We denken aan God als 'daarboven'; maar 'daarboven' bestaat niet. Denk niet dat God 'daarboven' is. Je zegt dat God zesduizend jaar geleden de wereld heeft geschapen en zich daarna heeft teruggetrokken; dat is het laatste wat er van Hem is gezien; Hij heeft de wereld geschapen en is daarna gaan toekijken en ervoor zorgen dat alles bleef draaien. De geologie is ver teruggegaan, en God is steeds verder teruggegaan; deze zesduizend jaar hebben zich uitgestrekt tot eeuwen en eeuwen, en lange, lange perioden. Waar is God als Hij niet 'daarboven' of 'daarachter' is, 'daarboven' in de ruimte, of 'daarachter' in de tijd - waar is Hij? 'Het woord is nabij u, zelfs in uw mond.' 'Het Koninkrijk van God is in u', en God Zelf is onder de mensen. Wanneer gaan we de vreselijke, verre, afwezige God van onze kindertijd inruilen voor de alomtegenwoordige God van de Bijbel? De God van de theologie is grotendeels ontleend aan de oude Romeinse christelijke schrijvers, die, hoe groot ze ook waren, niets beters hadden om hun concept van God op te baseren dan de grootste mens. De grootste man voor hen was de Romeinse keizer, en daarom werd God voor hen een soort goddelijke keizer. De Grieken hadden een veel grootser concept, dat opnieuw tot uiting komt in de

moderne theologie. De Griekse God is de God van dit boek; de Geest die over de wateren zweefde; de God in wie wij leven, bewegen en ons bestaan hebben; de God waarover Jezus sprak tegen de vrouwen bij de bron, de God die een geest is. Laten we het concept van een immanente (inwonende) God omarmen; dat is de theologische term ervoor, en het is een prachtig woord, Immanuel – God met ons – een innerlijke God, een immanente God.

Lang, lang geleden schiep God de materie, daarna schiep Hij de bloemen, bomen en dieren, en vervolgens schiep Hij de mens. Is Hij daarmee gestopt? Is God dood? Als Hij leeft en handelt, wat doet Hij dan? Hij maakt de mens beter. Hij zet de ontwikkeling van de mens voort. Het is God die 'in u werkt'. De knoppen van onze natuur zijn nog niet allemaal uitgebloeid; het sap dat ze laat bloeien komt van de God die ons heeft geschapen, van de inwonende Christus. Ons lichaam is de tempel van de Heilige Geest, en dat moeten we in gedachten houden, want het besef van God wordt niet in stand gehouden door logica, maar door ervaring – we moeten proberen dit besef van God levend te houden.

Je hebt vast wel eens gehoord van Helen Keller, het meisje uit Boston dat doof, stom en blind geboren werd. Tot haar zevende jaar was haar leven een complete leegte; er kon niets in haar hoofd terechtkomen omdat haar oren en ogen gesloten waren voor de buitenwereld. Toen werd door dat geweldige proces dat ontdekt is, waardoor blinden kunnen zien, doven kunnen horen en stommen kunnen spreken, de ziel van het meisje geopend en begonnen ze haar kleine stukjes kennis bij te brengen en haar beetje bij beetje op te voeden. Maar de religieuze instructie werd voorbehouden aan Phillips Brooks. Toen ze twaalf jaar oud was, brachten ze haar naar hem toe en hij sprak met haar via de jonge dame die

haar zintuigen had geopend en die met haar kon communiceren door middel van het uiterst delicate proces van aanraking. Hij begon haar te vertellen over God, wat Hij had gedaan, hoe Hij van de mensen houdt en wat Hij voor ons betekent. Het kind luisterde heel aandachtig en zei uiteindelijk: "Meneer Brooks, dat wist ik allemaal al, maar ik kende Zijn naam niet." Heb je niet vaak iets in jezelf gevoeld dat niet van jou was, een mysterieuze druk, een impuls, een leidraad, iets dat je optilde en je aanzette tot iets wat je zelf nooit had kunnen bedenken? Misschien kende je Zijn naam niet – "Het is God die in je werkt." Als we ons leven echt kunnen baseren op dat grote, eenvoudige feit, het eerste principe van religie, dat we zo gemakkelijk vergeten, namelijk dat God met ons en in ons is, zullen we geen moeite of angst hebben voor ons toekomstige leven.

Twee Amerikanen die de Atlantische Oceaan overstaken, kwamen zondagavond in de kajuit bijeen om hymnen te zingen. Toen ze de laatste hymne zongen, 'Jesus lover of my soul', hoorde een van hen achter zich een buitengewoon rijke en mooie stem. Hij keek om en hoewel hij het gezicht niet kende, dacht hij dat hij de stem kende, dus toen de muziek ophield, draaide hij zich om en vroeg de man of hij niet in de burgeroorlog had gevochten. De man antwoordde dat hij een soldaat van de Confederatie was geweest. "Was u op die avond op die plek?", vroeg de eerste. "Ja", antwoordde hij, "en er gebeurde die avond iets merkwaardigs dat deze hymne me weer in herinnering heeft gebracht. Ik had wachtdienst aan de rand van een bos. Het was een donkere nacht en erg koud en ik was een beetje bang omdat de vijand vermoedelijk heel dichtbij was. Rond middernacht, toen alles heel stil was en ik heimwee had en

me ellendig en moe voelde, bedacht ik dat ik mezelf zou troosten door te bidden en een hymne te zingen. Ik herinner me dat ik deze hymne zong,

"Al mijn vertrouwen is op U gevestigd,
Al mijn hulp breng ik van U
Bedek mijn weerloze hoofd
Met de schaduw van Uw vleugel.'

Nadat ik dat gezongen had, kwam er een vreemde rust over me heen, en ik herinner me dat ik de hele lange nacht geen angst meer voelde.

"Nu," zei de ander, "luister naar mijn verhaal. Ik was een soldaat van de Unie en bevond me die nacht in het bos met een groep verkenners. Ik zag je staan, hoewel ik je gezicht niet kon zien. Mijn mannen hadden hun geweren op je gericht en wachtten op het bevel om te vuren, maar toen begon je te zingen,

"Bedek mijn weerloze hoofd
Met de schaduw van Uw vleugel,'

Ik zei: Jongens, laat je geweren zakken, we gaan naar huis.'"

God werkte in ieder van hen. Op precies die manier, door Zijn alomtegenwoordige mysterieuze Geest, bewaart God Zijn volk en leidt Hij hen, en vandaar dat tweede grote element in het leven, God; zonder Hem is het leven slechts een levende dood.

Het derde element in het leven waarover ik wil spreken, is liefde. Het eerste is werk, het tweede is God en het derde is liefde. Op de foto zie je het delicate gevoel van kameraadschap dat door de jonge man en de jonge vrouw wordt uitgedragen. Het maakt niet uit of ze broer en zus

zijn, of geliefden, je ziet hier het idee van vriendschap, het laatste ingrediënt in ons leven, na de twee die ik heb genoemd. Als de man of de vrouw alleen in dat veld had gestaan, zou het onvolledig zijn geweest. Liefde is het goddelijke element in het leven, omdat 'God liefde is' en omdat 'wie liefheeft, uit God geboren is'; laten we daarom, zoals iemand heeft gezegd, 'onze vriendschappen in stand houden'. Ze zijn de moeite waard om tijd aan te besteden, omdat ze zo'n groot deel van ons leven uitmaken. Laten we deze geest van vriendschap cultiveren, zodat deze kan uitgroeien tot een grote liefde, niet alleen voor onze vrienden, maar voor de hele mensheid. Degenen onder u die naar het zendingsveld gaan, moeten onthouden dat uw missie zal mislukken als u dit element niet cultiveert.

Deze drie dingen maken het leven compleet. Sommigen van ons hebben deze ingrediënten misschien niet in de juiste verhouding, maar als ons leven niet comfortabel is, als we ons onvolledig voelen, laten we dan nagaan of we niet een van deze drie dingen missen, en laten we daar dan voor bidden en naar streven.

DE IDEALE MENS

JULLIE hebben vanavond veel sprekers, en mijn woorden zijn noodzakelijkerwijs uiterst beperkt, en ik wil ze, hoe informeel ze ook mogen zijn, wijden aan het uiteenzetten van principes; want wanneer men principes begrijpt, kan men vele feiten en vele ideeën en vele aspiraties daaromheen ordenen. En ik wil heel informeel zijn – dit is een informele avond, het is de laatste avond dat we samen zijn, en we praten met elkaar misschien wel intiemer dan we zouden doen op een podiumavond.

Enkele jaren geleden, toen ik nog student was, begon ik op zoek te gaan naar de zin van het leven, naar wat het ideale leven was, en ik zocht mijn informatie in dit boek, waar ik een schets vond van een ideale mens, die ik u in enkele woorden wil weergeven, in de taal van dit boek.

De definitie van de ideale mens vond ik deze: "Een man naar mijn hart die al mijn wensen zal vervullen."

Het eerste wat een mens nodig heeft, is een reden om überhaupt geboren te zijn. Waarom zijn we hier? Wat is het doel van het leven? Ik vond dit antwoord op die vraag: "Ik kom om Uw wil te doen, o God." En dat is het principe waarop een christelijk leven moet worden gebouwd. Onze christelijke ervaring bestaat vaak uit flarden, stukjes preken, losse teksten en geïsoleerde zinnen, in plaats van een geheel te vormen en een groeiende kracht te zijn die vanaf het begin van het leven tot het einde voortdurend wordt gestuurd. Als we ons zouden realiseren dat we op de wereld zijn gekomen om de wil van God te doen en vanaf het begin het roer recht zouden houden, zou ons leven een groot doel dienen. Het werkelijke doel van het leven is simpelweg de wil van God te doen. Toen de heer Moody enkele jaren geleden in Londen was, werd er voor zijn bijeenkomsten een

gebouw neergezet dat plaats bood aan tienduizend mensen. Nadat de bijeenkomsten voorbij waren, moest dit gebouw, dat tegen hoge kosten was neergezet, weer worden afgebroken. Een aantal leden van het comité zei: "Het is toch zonde om dit prachtige gebouw na slechts een paar maanden gebruik weer af te breken; kunnen we niet een paar grote predikanten vragen om voor de mensen te komen preken? Ze schreven een brief aan de heer Spurgeon en vroegen hem om een week lang naar Londen te komen. Ze zeiden: "Dit is een kans om elke avond tienduizend mensen te bereiken," en ze overdreven de rol die de heer Spurgeon zou spelen voor deze enorme menigten. De heer Spurgeon schreef een brief terug aan de heer Moody, die ik toevallig zag, en die begon met de woorden: "Ik heb geen ambitie om voor tienduizend mensen te preken, maar om de wil van God te doen;" en hij wees het aanbod af. Het was zijn verantwoordelijkheid om zijn eigen geweten te sussen over waarom hij weigerde, maar wat mij opviel aan die brief was dat hij de ruggengraat van dat grote christelijke leven blootlegde. "Ik heb geen ambitie om dit of dat te doen, maar om de wil van God te doen."

Het eerste wat een baby nodig heeft die ter wereld komt en begint te leven, is voedsel. Ik zocht in mijn Bijbel naar voedsel voor de ideale mens, en ik vond het: "Mijn voedsel is de wil te doen van Hem die Mij gezonden heeft."

Nadat een kind te eten heeft gekregen, is het volgende wat het nodig heeft gezelschap. De honger naar genegenheid begint zich te manifesteren en het kind gaat op zoek naar objecten van genegenheid. Daarom is het volgende wat de ideale mens nodig heeft vrienden; en ik ging op zoek naar wat voor gezelschap hij zou hebben, en ik vond dit: "Wie de wil doet van Mijn Vader die in de hemel is, die is Mijn moeder, en zus en broer."

Alle mensen in de wereld, zwart en wit, rijk en arm, geschoold en ongeletterd, die de wil van God doen, zijn mijn moeder, mijn broer en mijn zus. Ze geloven misschien niet wat ik geloof; ze hebben misschien niet dezelfde vorm van kerkbestuur als ik; dat betekent niet dat ze onterfd zijn of uit de familie worden gezet. "Ieder die de wil van God doet, is mijn moeder, mijn zuster en mijn broeder."

Het volgende wat een ideale mens wil, nadat hij zijn vrienden heeft, is taal. Hoewel ik geen enkele taal kan vinden waarmee hij met zijn aardse vrienden kan praten, kan ik toch veel leren over hoe die taal zou moeten zijn uit de gebeden van de ideale mens, de taal die hij gebruikt om met zijn Vader te praten: "Uw wil geschiede." En laten we opmerken dat dit gebed geen berusting betekent; het is niet passief, maar actief.

Dit gebed bidden betekent niet dat we zeggen: "God zal duidelijk Zijn zin krijgen en we kunnen ons daar maar beter bij neerleggen; het heeft geen zin om tegen de stroom in te gaan; laten we ons er maar meteen bij neerleggen; Uw wil geschiede." Het is een actief gebed en betekent: "Laat die wil door de aarde werken; laat het in de wereld gebeuren; laat het in de wereld even energiek zijn als het triomfantelijk is in de hemel, totdat het alles op aarde met zich meesleept en wegvaagt!" "Uw wil geschiede!"

Alle mensen kunnen worden gered; daarom volgt het gebed 'Uw wil geschiede' op de uitdrukking 'Uw koninkrijk kome'.

Het is de wil van God dat het programma van Christus voor de wereld wordt uitgevoerd, en de ideale mens zal zich één voor één van alle andere doelen en ambities afkeren totdat hij zichzelf heeft gecentreerd en de laatste druppel van zijn bloed geeft voor de komst van het koninkrijk van Christus. Het koninkrijk van God komt in Northfield net zo duidelijk als

in elk ander deel van de wereld, misschien zelfs nog veel duidelijker. Degenen die Northfield vandaag de dag kennen, en degenen die het twintig jaar geleden kenden, weten dat zelfs in die korte tijd het koninkrijk van Christus hier is gekomen. Dingen die toen onmogelijk waren, zijn hier nu mogelijk; levens die toen niet bestonden, worden hier nu geleefd; de hele sfeer van de plaats heeft de invloed van Christus gevoeld. Als u dat zou kunnen doorgeven aan elke stad in Amerika en aan elke gemeente, zouden we zelfs tijdens ons eigen leven het koninkrijk van God zien komen; en het zou onze taak moeten zijn, als we het ideale leven proberen te leiden, om Gods wil te laten geschieden in onze stad en in onze staat en gemeente, zoals die in de hemel wordt gedaan. Laten we dat gebed lokaliseren; laten we het lokaliseren en specificeren en het brengen in dat deel van de wereld waarvoor wij verantwoordelijk zijn, en het niet verliezen in de ruimte – "Uw wil geschiede."

Ik zal even stilstaan bij de andere aspecten van het ideale leven. Onderwijs is het volgende wat een ideaal mens wil: "Leer mij Uw wil te doen, o God." Men zou kunnen doorgaan met het spreken over de vreugde van het ideale leven: "Ik heb vreugde in het doen van Uw wil, o God; Uw wetten zijn mijn lied geweest in het huis van mijn pelgrimsreis." Het plezier van het leven bestaat uit leven volgens Gods wil.

Het einde van het leven, de laatste stap van het leven, het einde van alles, is een eeuwig leven; alle andere levens kunnen heel mooi, prachtig en interessant zijn, en op hun manier nuttig, maar dit is een eeuwig leven: "Wie de wil van God doet, blijft voor eeuwig." Geen enkel uur van een leven dat volgens die lijn wordt geleefd, kan verloren gaan, want het is slechts een geleider naar het eeuwige, slechts een fysiek middel om de geestelijke wet aan deze natuurlijke wereld over te brengen. George Eliot

zegt: "Ik ken geen mislukking behalve het falen in het vasthouden aan de doelen waarvan ik weet dat ze het beste zijn." Ik denk dat we allemaal heel goed weten dat dit het beste doel is dat we ons leven kunnen geven: de wil van God doen, en zolang we dat doen, kan ons leven niet mislukken. Dat principe maakt alle levens gelijk, het maakt een leven in de keuken en een leven op de preekstoel even heldhaftig, even christelijk en even goddelijk, want een dienstmeisje in de keuken kan net zo goed de wil van God doen als de heer Spurgeon vanaf zijn podium. Als het leven voorbij is, kan er over niemand iets groters worden gezegd dan dat hij de wil van God heeft gedaan, wat die ook was.

Ik sluit af met een tekst die hier indirect verband mee houdt: "Zoek eerst het koninkrijk van God." Zoek het eerst! Het heeft geen zin om christen te zijn, tenzij iemand het tot zijn voedsel en drank maakt om de wil van God te doen en bij te dragen aan het koninkrijk van Christus; en ik durf te zeggen dat velen van u nog een ander geheim hebben ontdekt, namelijk dat het niet alleen geen zin heeft, maar dat het honderd keer gemakkelijker is om eerst het koninkrijk van God te zoeken dan het als tweede te zoeken. Een mens is geneigd te denken dat als hij religieuzer en ernstiger wordt, het leven ingewikkelder wordt en alles veel moeilijker. Dat is niet waar. Het leven wordt veel eenvoudiger en veel gemakkelijker naarmate een mens meer vastbesloten is om eerst het koninkrijk van God te zoeken. Naarmate we onze wil verbinden met de wil van God, zal ons leven een blijvend resultaat opleveren. Enkele jaren geleden was de Atlantische kabel gebroken en de operator aan de kust van Ierland bleef 's nachts op om naar de naald te kijken, die heen en weer zwaaide in een poging om zich uit te drukken in onverstaanbare woorden. Maandenlang ging dit onsamenhangende gemompel zonder enige betekenis door,

maar op een nacht, terwijl hij naar de naald keek, dacht hij een verandering op te merken en probeerde hij te volgen wat er gezegd werd. Hij zag dat de naald een samenhangende lettergreep spelde, gevolgd door een tweede lettergreep en een derde en een vierde, totdat hij hele zinnen kon lezen. Midden op de oceaan was de kabel weer verbonden. Je weet dat onsamenhangend, onverstaanbaar gemompel voortkomt uit de stem, de lippen of het leven van iemand die niet verbonden is met de wil van God. Op het moment dat die twee wilskrachten elkaar raken en met elkaar verbonden worden, en bij elkaar blijven, begint het leven zijn grote woorden te spellen, en worden de boodschappen van de andere kant echt en intelligent. Alleen als we deze verbinding kunnen behouden en gewoonlijk kunnen leven in deze grote stroom van het bestaan in de wil van God, die de winnende kracht in het leven is, kan ons leven voor Hem van betekenis zijn.